

GREETJE VAN DEN BERG

NA DE REGEN

IN DE STEM
VAN DE WIND #2

Greetje van den Berg

Na de regen

In de stem van de wind 2

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020557688

ISBN e-book 9789020557695

NUR 344

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

Auteursfoto Femke Koning

www.greetjevandenbergh.nl

www.romanserie.nl

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Donkere wolken dromden samen in het luchtruim. Een frisse wind kondigde ander weer aan dan de hitte van de afgelopen augustusdagen. Christianne stond voor het raam in de woonkamer. Deuren stonden tegen elkaar open, maar de hitte wist nog niet van wijken. Haar lichte zomerjurk plakte aan haar rug.

Waren het de donkere wolken die haar plotseling een heel naar gevoel gaven? Het doffe gerommel in de verte dat snel naderbij kwam? Ze zag een eerste flits.

Voor hun nieuwe woning stond een grote verhuiswagen onder een dreigende hemel. Op de zijkant stond de naam van het verhuisbedrijf in grote rode letters. Christianne keek hoe de verhuizers zwetend de laatste spullen naar binnen brachten. Michiel liep druk gebarend voor hen uit om te wijzen waar ze die konden neerzetten. Alsof ze nog steeds niet de verschillende vertrekken in hun nieuwe huis konden vinden. Ze keek naar hun vertrouwde meubels, die in deze nieuwe kamer plotseling anders leken. Kamerplanten stonden in de vensterbank van de erker. Wat had ze die mooi gevonden toen ze dit huis hadden bekeken, net zoals het ronde glas-in-loodraam aan de zijkant. Het was een woning uit de dertiger jaren van de vorige eeuw met alle charmante details uit die tijd. Met Michiel en hun zoon Filemon had ze al heel veel verschillende woningen bekeken. Vanaf het moment dat Michiel voor dit huis stopte, wist ze dat ze hier wilde wonen.

Opnieuw klonk er gerommel in de verte. De hele dag had het onweer al dreigend in de lucht gehangen, de hitte was bijna niet te harden geweest. Ze voelde zich weer het kind dat was opge-

groeid aan een buitenweg van de Noordoostpolder. Wanneer er onweer dreigde, begon haar moeder koortsachtig spullen van buiten naar binnen te halen. Christianne had altijd haar angst en onrust gevoeld. Het was anders sinds ze de buitenweg had verlaten, maar nog altijd werd ze vervuld van een zekere spanning zodra het onweer naderde. Ook nu, in dit huis dat nog rook naar verse verf.

Ondanks de statigheid van de vrijstaande woning had het iets knus, dat aan de buitenkant al opviel. Binnen was het alleen maar duidelijker voor haar geworden dat dit het moest worden. Michiel was het met haar eens. Filemon had zijn schouders opgehaald, maar dat had hij bij elke woning gedaan die ze hadden bekeken.

Op dit moment logeerde hij bij haar ouders. De verhuizing zou voor hem veel te onrustig zijn. Ze hadden hem zo veel mogelijk in hun plannen betrokken en zijn slaapkamer had hij zelf in mogen richten. Op die manier hoopten ze dat de verhuizing voor hem soepel zou verlopen.

Ze had er steeds vertrouwen in gehad.

Waarom nu dan niet meer?

‘De mannen zijn aan een biertje toe.’ Michiel was de kamer binnengekomen. Hij veegde zijn bezwete voorhoofd af. ‘Ik lust er ook wel een. Alleen de chauffeur wil alcoholvrij. Ze kunnen wel in de keuken zitten, denk je ook niet? Ik pak bier, zorg jij voor glazen?’

Hij liep naar haar toe en sloeg zijn armen om haar heen. ‘Gaaf het nog? Volgens mij ben je doodmoe. Ga anders even rustig op de bank zitten. Ik red me wel. Als de verhuizers straks weg zijn, bekijken we wat we nog moeten doen. Gelukkig komen je ouders Filemon pas morgen brengen. Dan kunnen we nu nog een beetje rustig aan doen.’ Hij begroef zijn gezicht in haar haren. ‘We zullen hier gelukkig worden, meisje van me. Maak je geen zorgen. Filemon zal moeten wennen, maar we hebben een

fijne school voor hem gevonden. We gaan hier opnieuw beginnen. Heb maar een beetje vertrouwen.' Zijn grijze ogen zochten liefdevol de hare. 'Ik weet wel dat je het moeilijk vindt. Ik besef ook dat dit meer mijn keuze was dan de jouwe.'

'Dat is niet waar,' protesteerde Christianne. 'Jij wilde hier graag in het ziekenhuis werken, maar we hebben samen overlegd en samen de keuze gemaakt. Jij hebt steeds aangedrongen dat we Filemon erbij moesten betrekken. We hebben samen dit huis uitgezocht en ik was er blij mee, dat weet je. Op dit moment lijkt het even anders. Ik kreeg ineens een raar gevoel en dat komt misschien wel omdat ik moe ben.' Geruststellend legde ze haar handen rond zijn gezicht. 'Ik weet dat je altijd aan mij en Filemon denkt, dus maak jezelf geen verwijten. Het is inderdaad goed dat Filemon hier vanavond nog niet is. Morgen lijkt het anders en dan voel ik me waarschijnlijk ook beter. Als jij de verhuizers van bier voorziet, zorg ik voor glazen.'

Ze maakte zich van hem los en liep naar de kast, die ze kort daarvoor had gevuld met servies en glazen. Michiel haastte zich naar de schuur waar een vol krat bier stond. Tegelijk stonden ze even later in de ruime keuken. Michiel zette flesjes bier op de grote, lichte tafel die aan het kookeiland was vastgemaakt, zij zette de glazen ernaast. Zijn donkere haar dat steeds meer grijze lijnen begon te vertonen, was vochtig van het zweten. Ze voelde het toen ze er snel doorheen streek. Zijn bril met een lichtblauw montuur liet zijn grijze ogen goed uitkomen. In de bijkeuken klonken de voetstappen van de verhuizers. 'Ik ga melden dat het bier klaarstaat.' Hij glimlachte naar haar.

Ze hadden nu bijna zes jaar een relatie en vijf jaar geleden waren ze getrouwd. Nog altijd was ze dankbaar dat hij op een dag gewoon voor haar deur had gestaan. Ze werkten allebei in hetzelfde ziekenhuis, hij als neuroloog, zij als klinisch chemisch analiste in het laboratorium. Verliefd waren ze al langer, maar ze worstelden allebei met hun eigen spoken uit het verleden.

Michiel had het initiatief genomen om daar een einde aan te maken.

Filemon was trots omdat hij nu eindelijk een vader had. Nooit had ze erbij stilgestaan dat hij het moeilijk vond om met alleen een moeder op te groeien. Zij had jarenlang geworsteld met zijn moeilijke gedrag. Hij was als een gezonde baby ter wereld gekomen en opgegroeid tot een vrolijke peuter. Pas later waren de problemen gekomen. Haar huisarts nam haar niet serieus als ze met Filemon op zijn spreekuur verscheen. Ze werd meteen neergezet als een overbezorgde alleenstaande moeder. Ze probeerde niet te veel meer aan die tijd te denken, maar ze kon zich het gevoel van eenzaamheid nog goed voor de geest halen.

Filemon werd vaak als een lastig en raar kind beschouwd. Andere kinderen wilden op een gegeven moment niet meer met hem spelen.

Ze was ervan overtuigd dat ze geen overbezorgde moeder was, maar dat er daadwerkelijk iets met Filemon aan de hand was. Na de komst van de nieuwe huisarts was ze bij Michiel terechtgekomen.

Hij nam haar wel serieus. Dankzij Michiel was alles veranderd. Filemon kreeg de hulp die hij nodig had. Zij kreeg steun.

De vriendelijke neuroloog uit het ziekenhuis was uiteindelijk haar man geworden.

Ze keek naar hem toen hij met de drie mannen van het verhuisbedrijf binnenkwam. 'Het regent!' kondigde een van hen aan. Zijn mededeling werd kracht bijgezet door een flits die al snel werd gevolgd door een flinke klap.

'Dan zijn we net op tijd klaar.' Met een weids gebaar wees Michiel naar de tafel. 'Ga zitten mannen en pak een flesje. Willen jullie er ook een glas bij?' Er klonk een eenstemmig 'nee'. Hij wachtte tot de verhuizers zaten, voordat hij ook zijn stoel naar achteren schoof en ging zitten. Op dat moment kwam hij tot de ontdekking dat hij de flesopener was vergeten. De kleinste

en jongste van de verhuizers hielp hem meteen uit de brand en opende de flesjes met de gesp van de riem die hij om z'n broek droeg.

Voor zichzelf pakte Christianne een theeglas, liet er kokend water uit de Quooker inlopen en hing er een theezakje in.

Ze ging op een van de vrije stoelen zitten. De verhuizers zetten de flesjes aan hun mond en namen een eerste slok. Michiel pakte een glas, aarzelde even en zette het flesje toen ook aan zijn mond.

Hij knipoogde toen hij haar verbaasd zag kijken. Opnieuw werd een felle flits gevolgd door een donderslag.

'Heftig!' merkte een van de verhuizers op. Hij dronk zijn flesje in één keer half leeg. Op de mannen leek het onweer weinig indruk te maken, al werd het even stil toen een zware klap de ramen liet trillen.

'Nou, dat is een beste!' Michiel keek bezorgd haar kant op. 'Gaat het?'

Ze knikte, maar van schrik kon ze even niets uitbrengen.

'Mooi!' merkte de oudste van de drie verhuizers een paar minuten later op. Hij was een potige vijftiger met een kapsel dat aan de zijkant was opgeschoren, een arm vol tatoeages en drie piercings in zijn rechter wenkbrauw. Hij wees naar het glas-inloodraam boven de keukendeur. 'Dat glas in lood overal geeft dit huis iets speciaals,' viel Michiel meteen in. Hij begon een enthousiast verhaal over de kenmerken van deze dertiger jaren woning.

Vanaf de plek waar Christianne zat, zag ze hoe een dicht re-gengordijn over de tuin trok. Langzaam dronk ze van haar thee, terwijl ze zonder veel interesse luisterde naar de verhalen aan tafel. De jongste verhuizer volgde haar blik 'Dat lijkt niet best,' merkte hij op.

De oudste keek naar de lucht. 'Ik denk dat de bui zo voorbij is.' Hij zei het achteloos en ging weer verder met zijn verhaal over

een verhuizing waarbij alles verkeerd leek te gaan. Christianne keek naar buiten en ze hoopte dat de verhuizer gelijk had. Er volgden nog een paar donderslagen, daarna hield de regen op. Het werd stil.

Haar glas was leeg. Michiel haalde nog eens bier voor de verhuizers. Ze stond op en liep naar buiten. Planten die net nog baadden in het zonlicht, lagen nu platgeslagen op de grond. Midden op het gazon was een flinke regenplas achtergebleven. Ze sloeg er geen acht op, maar snoof met welbehagen de frisse geur op die de regen had achtergelaten. De wereld herademde na dagen van hitte.

Het gaf haar een gevoel van blijdschap en vertrouwen. Alles zou goedkomen. Haar nare gevoel verdween naar de achtergrond.

Koen Koster keek in de wieg.

‘Is hij niet prachtig?’ De stem van zijn dochter Wendy klonk verliefd. ‘Hij heeft jouw neus, zie je dat? Volgens mij is hij een echte Koster.’

Koen bleef zwijgend kijken. Hij zag de gelijkenis niet, maar misschien zag een moeder scherper dan een opa.

‘Opa’, een nieuwe titel. Van een paar collega’s op de middelbare school waar hij biologielessen gaf, had hij gehoord dat ze er moeite mee hadden. Ze voelden zich ouder. Voor hem voelde het anders. Misschien omdat hij met zijn vierenzestig jaar geen jonge opa was. Tien jaar geleden had hij er vast net zo over gedacht. Vijftien jaar geleden had hij niet eens meer vader willen worden. Waarom dacht hij daar nu aan?

Hij concentreerde zich op het kleine gezichtje, dat hij op dit moment met de beste wil van de wereld niet mooi kon vinden. Bij de geboorte van Wendy was hij van dat rode, rimpelige gezichtje geschrokken. Hij herinnerde zich nog als de dag van gisteren dat hij er niets van had durven zeggen. Ouders moesten

hun kinderen toch de mooiste van de wereld vinden? Opgelucht zag hij hoe ze in een paar dagen veranderde in een mooie baby, alsof ze toen alle moeite en verdrukking van de bevalling had afgelegd. Misschien had hij dat als biologieleeraar moeten weten. Vanwege die ervaring had hij na de geboorte van Rowena hardop durven zeggen dat hij haar foeilelijk vond, maar dat ze er over een paar dagen vast een stuk beter uit zou zien. Zijn vrouw had hem dat niet in dank afgenomen. Zelfs daarover kregen ze toen al ruzie. Die ruzies waren in de loop van de tijd steeds vaker voorgekomen. Er kwam een moment dat het leek alsof ze niet meer normaal met elkaar konden praten.

Waarom maakte dit kleine jongetje zoveel in hem wakker? Was het anders geweest als hij een kleindochter had gekregen?

‘Waarom zeg je niks, pap?’ Wendy klonk bezorgd.

Hij keek op en hij wist dat er tranen in zijn ogen stonden.

‘Ach, pap...’ hoorde hij haar zeggen. Hij wist dat ze nu dacht dat zijn ontroering door de kleine Siem werd veroorzaakt. Hoe kon hij haar vertellen dat er iets anders was? Een emotie en gevoel dat hij nog niet eerder had gekend, maar dat nu in volle hevigheid bovenkwam.

‘Hij is prachtig,’ wist hij uit te brengen. ‘Ik zie de gelijkenis nog niet zo, maar dat komt vast later wel.’

‘Je mag hem best even uit de wieg halen,’ zei Wendy. Ze had ook tranen in haar ogen. ‘Ik moet hem toch zo voeden.’ Haar lange haren hingen warrig langs haar gezicht. Ze glimlachte naar hem. Hij besepte hoe gek ze met hem was en ineens vroeg hij zich af wat ze zou zeggen als ze alles wist.

Na zijn scheiding was zijn ex-vrouw al snel aan een nieuwe relatie begonnen. Hij was nog een poos alleen gebleven. Op een feestje van zijn neef werd hij voorgesteld aan Christianne. Zij was in eerste instantie niet in hem geïnteresseerd. Hij voelde zich direct tot haar aangetrokken, maar was zich sterk bewust van de vijftien jaar die hij ouder was. Aan het einde van de

avond merkte hij dat haar oordeel over hem was veranderd. Hij mocht met haar naar huis fietsen en ze hadden een afspraak gemaakt voor een etentje.

Met Christianne durfde hij een tweede huwelijk aan. Toch was het daar nooit van gekomen. Hij had een einde aan de relatie gemaakt. Zijn dochters had hij nooit de waarheid verteld over de reden van de breuk met Christianne. Laf was hij geweest met zijn smoes dat ze toch niet bij elkaar pasten en dat Christianne het leeftijdsverschil tussen hen lastiger vond dan ze eerst had gedacht.

‘Dat kan niet!’ was Wendy woedend uitgevallen. ‘Christianne is hartstikke gek op jou en op ons net zo goed. We hadden het moeten merken als ze jou niet leuk meer had gevonden.’

‘Ze heeft de laatste tijd toneelgespeeld,’ probeerde hij haar te overtuigen. ‘Ze deed alsof. Jullie hebben het niet in de gaten gehad, maar ik had wel door dat ze anders werd.’ Hij was degene die toneelspeelde. Hij was de leugenaar.

‘Ik geloof het niet,’ hield Wendy vol. ‘Ik wil het haar zelf vragen. Christianne is superleuk en aardig. Veel aardiger dan mama eigenlijk.’

Rowena had niet veel gezegd, maar ze had vol instemming geknikt.

‘Jij gaat helemaal niks vragen,’ had hij Wendy op het hart gedrukt. ‘Dit is iets tussen Christianne en mij. Ik wil niet dat jij of Rowena zich daarmee bemoeit. Hebben jullie dat goed begrepen?’

Verongelijkt hadden ze hun hoofd geschud.

Wonder boven wonder waren ze Christianne nooit meer tegengekomen. In dat geval hadden ze hun mond niet gehouden, dat wist hij zeker.

Zijn volgende relatie was heel anders geweest. Lenie heette ze en Rowena en Wendy hadden nooit echt een warme band met haar gekregen. Dat hij na hun huwelijk naar Zeeland was verhuisd, hadden ze hem kwalijk genomen. De afstand zorgde

ervoor dat ze elkaar veel minder zagen. Dat was gebleven, ook nadat dit huwelijk op een scheiding was uitgelopen.

‘Je kunt Siem er gewoon uit halen. Dat durf je toch wel?’ drong Wendy een beetje bevreemd aan en hij besepte dat hij een rare indruk op haar moest maken.

‘Natuurlijk durf ik dat. Ik was even aan het overleggen hoe ik dat het beste kan doen.’ Een leugentje om bestwil, dat mocht best.

Zo had hij ook gedacht over zijn smoes over de breuk tussen Christianne en hem. Hij besepte nu dat het geen leugentje om bestwil was geweest. Het was een grove leugen. Zijn beide dochters zouden woedend zijn als ze de waarheid hoorden.

Voorzichtig tilde hij Siem uit de wieg. Zorgvuldig ondersteunde hij het kleine hoofdje. Die waarheid hoefden ze nooit te horen.

Hij legde het kleine lijfje tegen zich aan en rook de onschuldige babygeur. Een klein jongetje...

Dit jongetje had een vader die van hem hield. Het was alsof die wetenschap hem nu aanklaagde. Ooit had hij een kaartje in zijn brievenbus gevonden dat de geboorte van Filemon Robijn aankondigde. Filemon Robijn... hij had Filemon Koster moeten heten. Het kaartje was meteen retour gegaan en daarmee had hij het bestaan van zijn zoon ontkend. Als iemand naar zijn kinderen vroeg, antwoordde hij dat hij twee dochters had. Zo had hij zijn zoon op afstand gehouden.

Tot vandaag.

Waarom had hij vijftien jaar geleden geen vader willen zijn? Waarom speelde zijn geweten ineens op?

Vol vertrouwen lag zijn kleinzoon tegen hem aan. Hij rook de geur van jong leven. Zachtjes streelde hij zijn ruggetje. Zachtjes en vol liefde. Filemon... Nee, Siem... Siem, Siem, Siem... Alleen Siem. Hij en Siem, opa en kleinzoon.

Zo was het. Al het andere was voorbij.

Met een zucht sloot Christianne het deksel van de opruimbox. Het was haar gelukt om alle kerstspullen erin te krijgen. Ze zouden naar de zolder verhuizen en aan het einde van het jaar weer tevoorschijn worden gehaald. Eerder al had ze de enorme kerstboom van zijn versiering ontdaan en daarna had ze de fraaie blauwspaar naar buiten gesleept. Daar lag hij nu te wachten om op de inzameldag van groente, fruit en tuinafval aan de straat te worden gezet. Ze hield van de sfeer van kerst, van het verlichten van de donkere dagen door middel van kaarsen, lichtjes en de kerstboom. Voor haar stonden die lichtjes symbool voor de boodschap van kerst, de geboorte van een kind dat het Licht van de wereld zou worden. Daarnaast had ze moeite met de donkere wintermaanden, waardoor het voor haar extra belangrijk was om het in huis gezellig te maken.

Zonder de boom leek de woonkamer leeg. Ze keek rond. Misschien kon ze straks even langs de bloemist om een mooi boeket te halen. In de adventstijd had ze daar al tulpen gezien. Toen had ze het nog te vroeg gevonden. Nu verlangde ze naar lichtere dagen, naar sneeuwkllokjes en krokussen, naar alles wat haar een beetje het gevoel van voorjaar zou kunnen bezorgen. Eerst zou ze de stofzuiger tevoorschijn halen. Op de grond schitterden kleine restjes van het goudkleurige engelenhaar dat zo mooi in de kerstboom had geglansd wanneer de lichtjes aan waren.

Het huis ademde stilte. Filemon was thuis. Maandag begon zijn school weer. Nu lag hij nog in bed. Het was ondertussen halfelf, maar ze wakte hem niet.

De laatste dagen was hij niet te genieten geweest. Het was fijn

om even niet op haar tenen te hoeven lopen en met niemand rekening te hoeven houden. Michiel had weekenddienst en was naar het ziekenhuis vertrokken om visite op de afdeling te lopen. Hij had het goed naar de zin. Langzaam maar zeker begon zij ook te wennen, al was het raar geweest om alle dagen thuis te zijn. In hun vorige woonplaats had ze als klinisch chemisch analiste in het laboratorium van het ziekenhuis gewerkt. Ze had het echt moeilijk gevonden om haar baan op te geven na alle jaren waarin ze zo fijn met haar collega's had samengewerkt. Kort na de verhuizing had ze in een ziekenhuis in Groningen gesolliciteerd naar eenzelfde functie.

Het was een ander ziekenhuis dan het enorme centrum waar Michiel nu als neuroloog aan het werk was gegaan. Voor haar idee paste dit ziekenhuis beter bij haar. Ze werd uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek en dat was buitengewoon goed verlopen. Op het moment dat ze een kijkje op de afdeling had mogen nemen, was plotseling de twijfel toegeslagen. Heel veel was hier anders dan ze gewend was, maar dat was het ergste niet. Ze zou er snel aan wennen. Een groter punt was dat ze het gevoel had dat de sfeer op de afdeling niet goed was. Ze kon er niet goed de vinger op leggen, maar het had haar doen besluiten om aan het einde van diezelfde dag een mail te sturen dat ze ervan afzag. Prompt kreeg ze de volgende dag een telefoontje van de klinisch chemicus die informeerde naar de reden. Aarzelend bekende ze dat de sfeer haar niet had aangestaan.

'Jammer,' verzuchtte de vrouw aan de andere kant van de lijn. 'Ik mag er natuurlijk niet veel over zeggen, maar we hoopten dat jij een positieve invloed zou hebben. Je hebt goed aangevoeld dat er wel wat verbeterpunten zijn. We hadden allemaal vertrouwen in je. Met algemene stemmen is de keuze hier op jou gevallen.'

Ze was bij haar besluit gebleven.

Michiel was verbaasd geweest, maar hij had aangegeven dat

het haar keuze was en dat hij volledig achter haar stond. Samen hadden ze besloten dat ze goed zou nadenken wat ze dan wel wilde. Ze was er niet goed uitgekomen en toen was Michiel met die vacature voor secretaresse bij een psychologenpraktijk aangekomen. In eerste instantie was ze daar niet warm voor gelopen. Langzamerhand was het idee gerijpt dat ze een studie psychologie zou kunnen oppakken. Zo bleef ze op een andere manier werkzaam in de medische wereld, die haar hart bleef houden. Wanneer ze deze baan zou kunnen krijgen, was dat een mooi opstapje en wellicht zou ze er op den duur stage kunnen lopen.

Al deze gedachten had ze tijdens het sollicitatiegesprek eerlijk gedeeld. Ze wist niet of het daardoor kwam, maar ze had de baan gekregen.

Aanstaande dinsdag zou haar eerste werkdag van drie werkdagen per week beginnen. De maandag en vrijdag was ze vrij. Na diverse mogelijkheden op studiegebied te hebben bekeken, besloot ze via de Open Universiteit te studeren. Vanaf dinsdag was haar rustige leven voorbij. De verhuizing had al veel voor haar veranderd, de nieuwe invulling van haar werkzame leven zou daar nog een schepje bovenop doen.

Ze pakte de box met kerstspullen en liep ermee naar de zolder, waar hij de rest van het jaar weer bleef staan. Op de terugweg bleef ze even luisteren bij de kamer van Filemon. Er heerste een doodse stilte.

Michiel zou zo naar huis komen. Ze ging snel stofzuigen en daarna even naar de bloemist. Misschien zouden Michiel en zij nog even rustig koffie kunnen drinken voordat Filemon naar beneden kwam. Door het geluid van de stofzuiger zou hij vast niet lang meer slapen, maar meestal bleef hij nog wel een poos liggen.

Ze zuchtte. Ze hield al ernstig rekening met zijn slechte humeur.

Christianne probeert haar zoon te beschermen, maar wat wil hij zelf?

Een verhuizing, nieuwe school en de puberteit: er verandert veel in het leven van Filemon. Door zijn niet-aangeboren hersenletsel is deze periode extra zwaar voor hem. Zijn ouders, Christianne en Michiel, zijn dan ook opgelucht als hij een vriendengroep weet te vinden – totdat ze horen dat deze jongens voor problemen zorgen in de buurt. Christianne merkt bovendien dat ze het steeds moeilijker vindt om een goede verbinding met haar zoon te maken. Tot overmaat van ramp vraagt Filemon steeds vaker naar zijn biologische vader Koen. Dat maakt veel los bij Christianne en ze wil er niets over horen. Het lijkt erop dat Filemon het erbij laat zitten, maar in stilte trekt hij zijn eigen plan.

Na de regen is het los te lezen vervolg op *Hemelhoog*. Greetje van den Berg keert terug naar het gezin van Christianne, dat een nieuwe fase in gaat. Steun en begrip staan wederom centraal in deze roman.

Romanserie

ISBN 978 90 2055 768 8 NUR 344

9 789020 557688 >

www.romanserie.nl